

Rachel Gibson

Op de vlucht

Karakter Uitgevers B.V.

Eerder verschenen van Rachel Gibson

Gek op jou
Undercover lover
Niet alles is liefde
Verslingerd aan jou
Weet wie je date
Zwijgen is zilver...
De man van mijn dromen...
Hoofd op hol
Kom bij me
Verkeerd verbonden
Hals over kop
Verboden terrein
Lola geeft zich bloot
Kus me dan

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl voor eventuele aanpassingen

of aanvullingen op deze titel.

Mary Reed.
Redelijke kok. Onzekere naaister.
Fantastische moeder.

‘Je bent wel oké voor een weggelopen bruid.’

‘Fijn dat je me oké vindt.’ Dat had sarcastisch moeten klinken, maar in plaats daarvan klonk ze een beetje buiten adem, alsof ze hem ook wel oké vond. Misschien wel meer dan oké.

Hij streek met zijn duim over haar onderlip. ‘Hoe fijn?’

‘Een heel klein beetje.’ Ze leunde tegen hem aan en haar borsten drukten tegen zijn borstkas. Haar handen schoven naar zijn schouders en ze ging op haar tenen staan.

Net als een dag eerder kuste hij haar op haar mond. Zijn tong raakte de hare en veroverde haar mond, warm en intens, zodat haar tenen in haar laarzen omkrulden. De kus zette haar in vuur en vlam en ze klampte zich aan hem vast, het enige stabiele in haar op hol geslagen leven.

‘Dit is het moment dat je zegt dat ik moet gaan.’

‘Wil je gaan?’ Ze likte over haar lippen.

‘Nee.’

Proloog

• je liefde is onweerstaanbaar

‘**O**ei, dat wordt een blauwe plek.’ John Kowalsky zoog de lucht tussen zijn tanden door naar binnen en kromp ineen. Aan de andere kant van de slaapkamer klonk een fluitsignaal uit zijn vijfvijftig-inch-tv. ‘Georgie, liefje, heb jij de afstandsbediening gezien?’

Zonder haar blik van het tijdschrift op haar schoot af te halen strekte Georgeanne Kowalsky een hand uit naar het nachtkastje. Haar vingers gleden over het gladde eikenhout en langs een Kleenex-doos, mobieltje, pot met stenen en ten slotte de afstandsbediening. ‘Alsjeblieft,’ zei ze toen ze hem aan haar man naast haar overhandigde.

‘Dank je.’ Er klonk weer een fluitsignaal, gevolgd door tegen elkaar slaande ijshockeysticks en het gekreun van botsende spelers dat de slaapkamer van hun huis op de meest zuidelijke punt van Mercer Island vulde.

‘Kelly schaatst als een idioot, met z’n kont in de lucht.’

Georgeannes blik scande een recept voor koekjes in *Southern Living* terwijl haar man zich overgaf aan zijn avondritueel, het beledigen van ijshockeyspelers en zappen.

Dit was Georgeannes favoriete moment van de dag, waarop ze aan haar dagelijkse beslommeringen kon ontsnappen. Als John naast haar lag en niet op reis was. Als ze gerust kon zijn dat haar

man en alle drie haar kinderen veilig waren op de plek waar ze thuishoorden. Als ze zich kon ontspannen, gewoon lekker thuis, opgekruld naast haar lief, beste vriend en minnaar.

‘Kom op, man. Geef die klootzak een mep. Wat is dat toch met die jonge jongens?’ Hij wees met de afstandsbediening naar de tv en gaf antwoord op zijn eigen vraag. ‘Ze maken zich drukker om hun perfecte kapsel dan om de punten op het scorebord.’

Georgeanne grinnikte. John woonde al dertig van zijn zesen-
vijftig jaren in de Verenigde Staten. Hij praatte en liep alsof hij hier geboren en getogen was en plaagde haar vaak met haar Texaanse accent dat ze in al die jaren niet echt was kwijtgeraakt, maar als John opgewonden raakte werd hij zelf weer een onvervalste Canadees.

‘Van al die haarproducten krimpen hun ballen en gaan ze schieten als meisjes.’

Georgeanne keek op van haar blad en zag hoe John zijn armen voor zijn blote borstkas over elkaar sloeg. Dit moest ze nou al jaren aanhoren. De eerste keer was in 1996 geweest, toen hij tekeering over Jaromir Jagr en die ‘meidenkrullen’ die onder zijn helm uit golfdn.

‘Jezus, wat een mietje.’

Ze keek naar het televisiescherm toen een New York Ranger het mietje in kwestie tegen de boarding aan beukte. Zijn zwarte ‘manen’, nat van de inspanning, kwamen als grote gekrulde komma’s onder zijn helm uit. ‘Hebben jullie Pittsburgh niet twaalf miljoen geboden voor Knox?’

‘Ik niet. Dat was niet mijn idee.’ John wees met de afstandsbediening naar zijn borst. ‘Ik haat die vent.’

Voordat Georgeanne John ‘The Wall’ Kowalsky had leren kennen wist ze vrijwel niets over ijshockey. De afgelopen eenentwintig jaar had ze het een en ander bijgeleerd. Ze wist nu dat ‘*snipe*’ en ‘*snap*’ twee compleet verschillende dingen waren. Ze kende het verschil tussen transfervrije spelers met en zonder beperkingen, en ze wist dat het begin van elk seizoen gepaard ging met wilde verhalen over transacties en nog wildere geruchten

over nog meer transacties. Het was november en alles was net als alle andere jaren, voor zover zij wist. 'Is Pittsburgh erop ingegaan?'

'Nog niet, maar dat komt wel.' John liet zijn hand naar zijn rechterbovenbeen zakken. 'Hij is vorig seizoen met negentachtig punten geëindigd.'

Ze wist ook dat haar man het miste om op het ijs te staan en het spel te spelen waar hij zo van hield. Ze likte aan haar duim en sloeg een bladzijde van haar tijdschrift om. Hij miste het schelden in een face-off terwijl hij wachtte tot de puck het ijs raakte.

Ze waren voorspelbaar geworden, John en zij. Een oud, getrouwd stel van in de vijftig, met drie kinderen, waarvan twee uit huis. Hun oudste dochter Lexie was inkopen aan het doen in Stockholm, waar ze de beste textielbedrijven van de wereld bezocht. Het leek idioot, maar haar bedrijf in hondenkleding liep gesmeerd. Hun tweede dochter was tweedejaarsstudent aan Villanova, waar ze politicologie studeerde. Hun zoon Jon lag te slapen in zijn bed aan de andere kant van het huis.

Voorspelbaar. Er was wel iets te zeggen voor het comfort en gemak van voorspelbaarheid. Het warme gevoel omdat je al zoveel en zo lang van een man houdt dat je niet eens meer weet hoe het was toen je niet van hem hield. Een man die jou vanbinnen en vanbuiten kent en oneindig veel van je houdt. Een man die je rots in de branding is, terwijl jij zijn zachte plek bent waar hij kan landen.

'Zag je dat?'

'Nee,' antwoordde ze zonder op te kijken van een perfect in beeld gebracht picknicktafereel. Het lifestyleprogramma dat Georgeanne in 1996 had opgezet voor een kleine kabelzender in Seattle was door andere zenders overgenomen en nu in het hele land te zien. Ze was geen Martha Stewart, maar *Life With Georgeanne* had een aanzienlijk...

'Wat een kloteschot, zeg,' mopperde John, en toen dacht hij eraan zich te verontschuldigen voor zijn taalgebruik. 'Sorry,' zei hij, hoewel ze betwijfelde of hij het meende. Hij richtte de af-

standsbediening op de tv. ‘Ik kan dit niet aanzien. Knox is een halve meid.’

Er speelde een lachje rond Georgeannes lippen toen ze weer een bladzijde omsloeg. Iedereen had weer een ander beeld van John. Voor ijshockeyfans was hij John ‘The Wall’ Kowalsky, winnaar van de Stanley Cup en een van de grootste NHL-spelers aller tijden. Voor de inwoners van Seattle was hij de coach van de Chinooks. Voor zijn vrienden was hij de man die je achter je wilde hebben staan. Voor zijn kinderen was hij de beste vader van de wereld, en voor haar was hij John. Beschermend en loyaal naar degenen van wie hij hield. Laatdunkend en onbeschoft tegen de rest. Afwisselend onuitstaanbaar en rustig, maar altijd voorspelbaar. Of misschien kende ze hem gewoon goed. Ze wist hoe hij in elkaar zat en waar hij van hield. Hij keek net lang genoeg naar het ijshockey om de spelers uit te kunnen maken voor mietjes, of erger. Dan ging hij zappen tot hij een educatief programma vond. Iets om zijn ‘kennis aan te vullen’, zoals PBS of National Geographic of, zoals vanavond, Nova.

‘In de toekomst kunnen astronomen niet meer zien dat ons universum in een oerknal is ontstaan...’ De afstandsbediening pauzeerde net lang genoeg om iets op te steken. ‘... Donkere energie zal zelf donkere energie vernietigen...’ Als hij genoeg had van de publieke zenders zapte hij net zolang tot hij zijn *guilty pleasure* had gevonden: reality-tv. Iets wat hij naar hartenlust de grond in kon boren.

‘In deze eerste seizoensaflevering van *Gettin’ Hitched* hebben twintig beeldschone jonge vrouwen uit het hele land hun intrek genomen in het Hitchin’ House. Ze kunnen niet wachten tot ze kennismaken met de nieuwe vrijgezel... Peter Dalton!’

‘Waar halen ze die mensen vandaan?’ Hij nestelde zich tegen de kussens en legde de afstandsbediening naast zich op het bed toen de deelnemers zichzelf begonnen voor te stellen.

‘Ik ben Mandy Crumb uit Wooster in Ohio. Ik ben gek op kookwedstrijden en de Cleveland Indians!’

‘Moet je haar zien, helemaal ordinair opgedirkt,’ bromde John.

Lees ook van Karakter Uitgevers:

RACHEL GIBSON

Kus me dan

‘Hallo, Vivien... dat is lang geleden...’

Bij het horen van deze woorden staat Vivien Leigh Rochet aan de grond genageld. Het is jaren geleden dat ze Henry Whitley-Shuler voor het laatst heeft gezien. Zij was een tiener die huizen schoonmaakte om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Hij was de prachtige zoon van rijke ouders, totaal onbereikbaar voor haar.

Jaren geleden liet Vivien het stadje Charleston achter zich om het te gaan maken in Hollywood. Inmiddels heeft ze bereikt wat ze wilde, en nog veel meer, maar haar leven voelt toch nog leeg en triviaal.

Na een succesvolle carrière op Wall Street die ruw onderbroken werd door een hartaanval, is ook Henry teruggekeerd naar Charleston. Hij heeft zijn maatpakken ingeruild voor een overall en een goede set handgereedschap om meubels te maken, wat eigenlijk altijd zijn droombaan is geweest.

En dan staat hij opeens oog in oog met haar; degene die hij niet kon hebben. Hij is niet op zoek naar liefde, hij is niet eens op zoek naar seks... Dus waarom is weerstand bieden aan de zuidelijke charmes van Vivien dan het moeilijkste wat hij ooit heeft gedaan?

ISBN 978 90 452 1148 0

Ook verkrijgbaar als e-book: ISBN 978 90 452 1158 9